

Dilluns XXXIII durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 18,35-43): En aquell temps, Jesús arribà prop de Jericó. Hi havia un cec assegut vora el camí, demanant caritat. En sentir passar la gent, va preguntar què era tot allò. Li digueren que passava Jesús de Natzaret. Llavors començà a cridar: «Jesús, Fill de David, tingues pietat de mi!». La gent que anava davant el renyava perquè callés, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, tingues pietat de mi!». Jesús s'aturà i manà que li portessin el cec. Quan va ser a prop li preguntà: «Què vols que faci per tu?». Ell respongué: «Senyor, fes que hi vegi». Jesús li digué: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i seguia Jesús glorificant Déu. També tot el poble, en veure-ho, va lloar Déu.

«La teva fe t'ha salvat»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, el cec Bartimeu (cf. Mc 10,46) ens forneix tota una lliçó de fe, manifestada amb franca senzillesa davant del Crist. Quantes vegades ens faria bé repetir la mateixa cantarella de Bartimeu: «Jesús, Fill de David, tingues pietat de mi!» (Lc 18,37). És tan profitós per a la nostra ànima sentir-nos indigents! El fet és que ho som i que, malauradament, poques vegades ho reconeixem de veritat. I..., està clar: fem el ridícul. Així ens ho retreu sant Pau: «Què teniu que no ho hàgiu rebut? I si ho heu rebut, per què us en glorieu com si ho tinguéssiu de vosaltres mateixos?» (1Co 4,7).

A Bartimeu no li fa vergonya sentir-se així. En no poques ocasions, la societat, la cultura del que és “políticament correcte”, voldran fer-nos callar: amb Bartimeu no ho aconseguiren. Ell no s'arronsà. Tot i que «la gent (...) el renyava perquè callés, ell cridava encara més fort: ‘Fill de David, tingues pietat de mi!’» (Lc 18,39). Quina meravella! Dóna ganes de dir: —Gràcies, Bartimeu, per aquest exemple.

I paga la pena de fer-ho com ell, perquè Jesús escolta. I escolta sempre!, per més

bullanga que alguns organitzin al voltant de nosaltres. La confiança senzilla —sense miraments— de Bartimeu desarma Jesús i li roba el cor: «Manà que li portessin el cec (...), [i] li preguntà: ‘Què vols que faci per tu?’» (Lc 18,40-41). Davant de tanta fe, Jesús no s'està de res! I... Bartimeu tampoc:«Senyor, fes que hi vegi» (Lc 18,41). Dit i fet: «Recobra la vista; la teva fe t'ha salvat» (Lc 18,42). I és que «la fe, si és forta, defensa tota la casa» (Sant Ambròs), és a dir, ho pot tot.

Ell ho és tot, Ell ens ho dóna tot. Aleshores, quina altra cosa podem fer davant d'Ell, sinó donar-li una resposta de fe? I aquesta “resposta de fe” equival a “deixar-se trobar” per aquest Déu que —mogut pel seu afecte de Pare— ens busca des de sempre. Déu no se'ns imposa, però passa sovint molt a la vora de nosaltres: aprenquem la lliçó de Bartimeu i... no el deixem passar de llarg!